„Dochovaný text obsahuje šest kapitol. První vypráví o pochodu staroslovanských kmenů ze Sedmiříčí, druhá pak popisuje jejich cestu do Sýrie, kde padnou do zajetí babylonského krále Nebukadnesara. Třetí je věnována legendám o původu slovanských kmenů, čtvrtá a pátá popisuje války s Řeky, Římany, Góty a Huny, kteří chtěli obsadit území Rusi. A nakonec šestá kapitola je o období Smuty (také tzv. Období zmatků, pozn. překl.), kdy se obyvatelé staré Rusy nacházeli pod jhem Chazarské říše. Kniha je ukončena příchodem Varjagů, kteří se následně stali knížaty v ruských městech. (z úvodu Velesovy knihy)

Spievajme že na slávu otcom a matkám našim,
lebo to oni učili nás ctiť Bohov
i viedli nás po Pravej púti za ruku.
I šli po tejto púti ďalej spoliehajúc sa iba na seba.
My sme Ruskí Slovania, spievajúci Bohom Slávu.
Preto nás aj volajú Slovania.

Ak sa pozrieme na šestnástu doštičku Velesovej knihy, tak hneď na jej začiatku môžeme prečítať slová:

Túto Velesovu Knihu zasväcujeme my Bohu nášmu, pomocníkovi nášmu v sile našej.

Tento text nemôže nechať ľahostajného nikoho, komu v žilách koluje ruská krv. Áno, my už vieme, **za dávnych čias sme volali našu krajinu Maličká Rus**, ba my sami sme sa nazývali Rusmi. Slovan – a to tiež opakujeme – je v zmysle vysvetlenia Velesovej Knihy ten, o kom možno povedať: **„My sme Ruskí Slovania, spievajúci Bohom Slávu. Preto nás volajú Slovania „Slavjani“**. Keďže vo Velesovej knihe sa píše v značnej miere o našom území – o našom kniežati Samovi, jeho múdrom synovi menom Rus a mnohých ďalších našich Predkoch – patrí jednoznačne medzi diela, ktoré poznali naši Predkovia u nás, v Maličkej Rusi. Dnes vieme aj to, že tieto údaje potvrdzuje aj taliansky autor **Mauro Orbini**, ktorý r. 1601 vydal Historiografiu Národa Slovanského. Modernou vedou nechcené či ignorované, no pravé diela.

Z takýchto textov však zároveň vyplýva to, čo najmä nechcú, aby bolo vidno. Sú svedectvom, že po

tisíc rokov pred nami starostlivo skrývali a všakovako zamlčovali Pravdu o našej minulosti, o našich Predkoch. Boja sa návratu Starej Viery, lebo je začo sa vyrovnávať. No môže nás odkaz našich Predkov spred viac ako tisícročia ponechať ľahostajnými?

Sme potomkovia tých istých Slovanov Rusov, ktorí si ctili Velesa a ďalších Bohov, ktorí bojovali za svoju vlasť, ktorí v čase mieru pracovali v pote tváre na svojej zemi pre svoje Rody, vychovávali deti, vážili si starcov. My si musíme spomenúť a uvedomiť odkiaľ pochádzame, kto nás zrodil. Tí, ktorí starostlivo pred nami skrývajú Pravdu po tisíc rokov to určite neurobia.

Dnes je k dispozícii veľa prekladov Velesovej knihy zo starého jazyka do dnešnej ruštiny. U nás je pravdepodobne známy jedine preklad prekladu A. Asova. Hoci mu určite patrí chvála za prácu, ktorú vykonal, jeho preklad nemožno pokladať za najvernejší, ale o tom sme už písali. Ďalšími známymi autormi prekladov v Rusku sú predovšetkým S. Lesnoj, B. I. Jacenko či T. Prozorov. Védickí spisovatelia sa najviac odvolávajú na preklad omského autora Nikolaja Slatina, ako na najlepší preklad Velesovej knihy.

Predtým ako si priblížme u nás menej alebo vôbec neznáme fakty okolo objavenia sa Velesovej knihy si povedzme niečo o všeobecných súvislostiach Velesovej knihy ako jednej z kníh Véd. **Védy sú súborom svätých písomných zdrojov našich Predkov, potomkov Roda Nebeského a Veľkej Rasy.** My už vieme aj to, že rasizmus je vo svojej podstate prastaré učenie, ktorého podstatou je presvedčenie, že každá – podľa dnes zaužívaného názvoslovia – „rasa“ má povinnosť si udržiavať staré poznanie a zvyklosti svojej rasy tak, aby nezaniklo. Na prvý pohľad jasne vidno, že dnešný výklad tohto slova je zásadným spôsobom „preprogramovaný“. Nečudo.

Namiesto názvu „rasa“ budeme používať „druh“, pretože vieme, že RASA je skratkou slov **R**ody **A**sov **S**trany (krajiny) **A**sov. Za starých čias malo toto slovo aj význam „biely“, „čistý“ a pod. Práve v takomto význame sa zachovalo v latinskom výraze používanom Rimanmi ako „tabula rasa“. Dokonca aj v tak hlboko preprogramovanom jazyku, ako je angličtina nájdeme túto prastarú stopu. V angličtine nazývajú dnešné Rusko „Russia“ – čo pri vyslovení stále zanecháva z ďalekej minulosti zachovaný zvuk „Rasa“.

Ak sa chceme bližšie pozrieť na situáciu druhov ľudstva dnes, musíme vychádzať z toho, že Rusko-Árijská spoločnosť sa pôvodne rozprestierala na obrovskom území na východ, juh a juhozápad. Na týchto územiach sa dostávala do kontaktu s predstaviteľmi žltého, čierneho aj sivého druhu, následkom čoho sa objavovali nové poddruhy a nové jazyky. Takto sa objavil **Sanskrit (Samskrit)**, turkotatársky, ugrofínsky a ďalšie jazyky. Sanskrit, na ktorom dnes komunikuje hierarchia hinduizmu a budhizmu ostal najbližšie súčasnému ruskému jazyku. Vieme, že to bolo možné iba preto, lebo bieli žreci, ktorí prišli do Južnej Dravídie (Indie) ho vyčlenili a ochránili pred vplyvom miestnych jazykov už od samého začiatku. Odtiaľ pochádza aj jeho pôvodný názov – SAMostatne sKRYTý – hoci dnes tam je z pohľadu slovenského pravopisu gramatická chyba. Slovenom to je síce fuk, ale **my Slovieni vieme, že každý zvuk vibruje na špecifickej frekvencii a zámena vedie neodvratne k postupnej genetickej degenerácii**. To sa aj Slovenom, ktorí sa inak nazývajú aj Slováci (v minulosti násilne pokresťančení Slovieni) stalo.

V dnešnej dobe kresťanské zdroje aktívne pracujú s árijskou témou. Keďže eliminovali možnosť iného názoru aj napriek neustále sa zvyšujúcemu prílivu novonájdených faktov, ktoré odhaľujú skutočnú minulosť Ruského Národa (nálezov je dosť už aj u nás), tak sa snažia z jednej strany zamotať a zneprehľadniť problém vysokým počtom svojich publikácií a z druhej strany sa nenápadne „prilepiť“ k našej, slovanskej (my vieme že rusko-slovanskej) minulosti. Nuž čo, majú v tom dlhoročné skúsenosti. Ukazujú sa tu aj autori, ktorí síce prepájajú spojitosť medzi našou a indicko-árijskou kultúrou, no snažia sa vehementne presadzovať úplne opačný smer udalostí, než bol pravdou v minulosti. Rovnako je dnes síce v móde hovoriť o **indických Védach**, no akosi sa k neinformovanému čitateľovi nedostane to hlavné, čo sa v indických Védach podáva – samotná ich

podstata. Touto podstatou je **učenie o Jugách**, ktoré hovorí o tom, že existuje zákonitosť medzi vývojom ľudskej spoločnosti a úpadkom jeho duchovno-mravnej zložky. Toto privádza ľudstvo v určitých vývojových etapách k vážnym premenám a niekedy až katastrofám.

Tí kresťanskí spisovatelia, ktorí sa aktívne zaoberajú otázkami pádu duchovnosti a Apokalypsy ukrývajú hlavný obsah indického učenia o Jugách, ktoré hovorí, že vrcholom pádu duchovno-mravnej podstaty človeka je odvrátenie sa od Slovanského Svetonázoru a vytvorenie množstva náboženských systémov, vrátane kresťanstva. **Ak nedôjde k odvrhnutiu lživých náboženssko-ideologických systémov – vrátane kresťanstva – tak ľudstvo sa neodvratne znovu ocitne pred tvárou katastrofy.** Hoci práve tieto detaily budú súčasťou našej prednášky, jedno vieme naisto. Už sme prešli niekoľko míľnikov, ktoré boli v starých textoch predpovedané ako katastrofické – vrátane „neuskutočneného" konca sveta 2012. Treba nám vedieť, že „sekera je priložená na korene stromu", ale čím viac ľudí sa prebudí do **Starej Viery – teda pôvodného poznania** – tým menej pravdepodobným sa stávajú násilné premeny – vrátane vojen. No národy, ktoré ostanú pod vplyvom náboženských ideológií sa násilným zmenám nevyhnú. Je to **KON Vesmíru**. Niet pred ním úniku. Aspoň teda nie v našej Galaxii.

Ak sa pozeráme na súčasný stav ľudí sivého druhu, tak dnes existuje:
Iránsko-arabský poddruh;
Juhoeurópsky poddruh;
Judský (hebrejský) poddruh;
Ugrofínsky poddruh;
Turkotatársky poddruh;
Hinduistický poddruh;
Latinskoamerický poddruh;.

Je potrebné podčiarknuť, že sivý druh je dnes na Zemi najpočetnejší. Za ním nasleduje žltý druh, potom čierny. Predposledný je biely druh, ktorý sa delí na:
Slovanský poddruh;
Severoeurópsky poddruh;
Severoamerický poddruh.

Celkovo predstavuje biely druh dnes iba 2,7% obyvateľstva Zeme, pričom pred 100 rokmi to bolo ešte 20%..!

Červený druh je dnes zastúpený rôznymi reliktami. Takáto štruktúra druhov obyvateľstva Midgard-Zeme neumožňuje optimisticky pozerať na budúcnosť bieleho druhu. Je sústavne a intenzívne likvidovaný a pohlcovaný ostatnými druhmi a poddruhmi. No v prípade prijatia náležitých opatrení – založených na poznaní – nie je situácia beznádejná. Musíme ešte aj doplniť, že u sivého druhu neexistuje jeden monolit. Jeho vývoj sa uberá smerom k jeho oddeleniu sa, premeny a vytvoreniu samostatných druhov, alebo asimilácie s druhými druhmi – hinduistickým, latinskoamerickým a ugrofínskym druhom. Treba povedať aj to, že „Vyvolených" je medzi nimi – podľa **Knihy Tanya** – iba 600 000. Ostatní nie sú pre nich „rovní", a teda sa často ocitajú v úlohe obetí, pričom elita potom hlása, že trpia „oni". Nie jediným prípadom bolo ich prenasledovanie počas Druhej svetovej vojny.

My však musíme vedieť, že už nemožno váhať s prijímaním opatrení, ktoré smerujú k zachovaniu bieleho druhu, aby sme sa nedostali do situácie nevratného procesu. Preto je nevyhnutné **pochopiť a prijať Starú Vieru Predkov**, našich Predkov, nie cudzích, čo je zrada. No a medzi naše vlastné klenoty minulosti patrí určite aj **Velesova Kniha**.

Najrozšírenejším písmom našej minulosti bola medzi slovanskými národmi **Svätoruská, Staroslovienska Bukvica**. Používali ho žreci pri uzatváraní dôležitých medzirodových a medzinárodných dohovoroch. Jednou z foriem Svätoruskej Bukvice je aj polorunové písmo, ktorým

bola napísaná aj Velesova kniha. Niekde sa preto nazýva aj Velesovica. Je typologicky oveľa staršia ako **cyrilika**, pričom predstavuje znakový systém, ktorý je prechodom medzi slabikovým písmom a abecedou. V texte Velesovej knihy bola napríklad objavená taká fonetická osobitosť, ktorá sa nazýva „cokanie“, t.j. zámena „Č“ za „C“ (pomoč – pomoc). S týmto sa stretávame často v novgorodských gramotách na brezových kôrach. Je to typické pre novgorodskú hovorovú reč, t.j. pre **reč Slovienov**.

Jednou z foriem Bukvice je aj písmo zvané „Slovieni“, v ktorom sa – presne ako v sanskrite – používajú ešte slovesné štruktúry „tcha“ („tha“) a „bcha“ („bha“). Písmo „Slovieni“ však bol veľmi zložitý systém na používanie v dennom živote, preto bol neskôr zjednodušený na jednoduchšiu formu „Slovieni“, ktorú dnes poznáme ako objemovú, všeobsažnú **Starosloviensku Bukvicu**. Pozostáva zo 49 znakov-obrazov, kde zápis odovzdáva nielen grafému vytvoreného slova, ale aj jeho **obrazový zmysel**.

Jedným z argumentov „odborníkov“ na Velesovu knihu je to, že písmo, ktorým je písaná je vymyslené, lebo sa „nikde inde neobjavilo“. Roku 2000 bola pri vykopávkach v Novgorode nájdená kniha, ktorá pozostáva z drevených strán – akási obdoba Velesovej knihy čo do formy. Dostala názov „**Novgorodský Žaltár**“, keďže obsahuje známe texty troch žalmov kráľa Dávida. Kniha bola zostavená na rozhraní 10. a 11. storočia a **je najstaršou slovanskou knihou medzi oficiálnou vedou uznanými knihami**. My len poznamenajme, že presne takto je napísaná aj Velesova kniha. Túto však – z pochopiteľných dôvodov – uznať zabudli. No nedivme sa, sú to cudzinci.

Ak už sme spomenuli **Novgorod**, tak si zopakujme, že to **znamená „Nové Mesto“.** V niektorých starých textoch sa môže spomínať ako „Neapolitana“, inde ako „Cartagena“. To, čo dnes pripisujú mestám, ktoré oficiálne uznala oficiálna veda neznamená, že v starom texte ide vždy o to, čo „posvätili“ vedci. Okrem toho však vieme, že pred tým, ako bolo na mieste iného mesta postavené Nové Mesto, bolo tam pôvodné mesto. **To založil knieža Slovien v Lete 1331 od UMHCH a volalo sa SLOVIENSK.** Hovorí nám to niečo? Malo by... veď jeho vplyv siahal až po naše Sloviensko, čo je skôr reliktný názov a nie výmysel akýchsi dnešných Slovenov.

A čo vieme o osude **Velesovej knihy**? Po knihe pátrali tajné spoločnosti a vplyvní a na všetko odhodlaní zberatelia starých relikvií veľmi dlho. Jej drevené strany už viac ako 1 000 rokov uchovávajú poznanie našich Predkov o tom, **ako je zostavený Svet. Kto ju má v ruke a vie ju aj čítať – je to, našťastie, obrazový zápis – ten dokáže ovládať Vesmír.** Je to nielen opis udalostí, ale aj súhrn magických textov, ktoré však neboli zahrnuté do dnes prístupného prekladu. Putuje už 1 000 rokov po rôznych krajinách a kontinentoch, ale zatiaľ ju nedokázali rozšifrovať, čo je určite aj dobre.

Na verejnosť sa dostala informácia o nej r. 1955, keď v emigrantskom časopise ЖАР ПТИЦА v San Franciscu vyšiel preklad niekoľkých doštičiek spolu s ich fotkami. Článok mal skromný nadpis: Velesova Kniha, pamätník staroslovanskej písomnosti. Bola to skutočná senzácia. **Kniha pochádza z 8. až 9. storočia n. l. a bola napísaná žrecmi slovanského Boha Velesa.** Ako a kde začal jej príbeh v novoveku?

Knihu zostavil Jagailo Gan počas niekoľkých desaťročí. Pôvodné doštičky boli z posvätného buka, ktoré najskôr vyleštili z oboch strán a natreli tenkou vrstvou vosku. Potom na ne písal ostrým rydlom. Na popísané doštičky použili odvar z cibuľových šupiek a nejakej hrdze, čím dosiahli tmavú, hnedú farbu. V niektorých opisoch sa hovorí o tom, že doštičky boli brezové a potreté akýmsi lakom. Nie je vylúčené, že obe podania sú pravdivé, lebo mohlo dôjsť k vytvoreniu ich kópií v 19. storočí. Kde a ako uvidíme z opisu udalostí. V každom prípade vieme, že celkový počet drevených tabuliek bol 83.

Jagailo Gan zahynul v boji r. 878 a rukopis sa dostal do knižnice pri hlavnom chráme

Kyjeva. Túto Svätyňu ochraňoval sám legendárny Oleg Veštec, neskôr Jaroslav Múdry. No v polovici 11. storočia sa doštičky dostali nebezpečenstva. Po pokrstení Rusi sa hlásatelia kresťanstva začali systematicky zbavovať nepohodlných kníh, nielen ľudí. Všetko pohanské, predkresťanské fyzicky a neľútostne likvidovali. Búrali chrámy, ničili Svätilištia. O Velesovej knihe vedeli a chceli ju zničiť. **Staré poznanie bránilo šíreniu kresťanstva.**

Jaroslav Múdry síce kresťanstvo formálne prijal, ale dobre vedel, že dedičstvo Predkov musí ochrániť pred zničením a aj našiel spôsob ako. R. 1044 **dal svoju dcéru za ženu francúzskemu kráľovi Henrichovi I. Kapetovi.** Dcéra Anna Jaroslavna si ako veno odniesla so sebou okrem iného najmä najväčšiu drahocennosť – prastaré knihy a letopisy. Celú knižnicu. Knihy boli uložené do kráľovskej knižnice, ale katolícka cirkev sa neraz pokúšala ich zničiť a žiadala o odstránenie „herézy“. No kráľovná a neskôr vyššia šľachta vo Francúzsku to nikdy nedopustili. Opátstvo Sanders uchovávalo vo svojich knižniciach spoľahlivo celú slovanskú bibliotéku.

Keď otec Benedikt z opátstva Saint Lisse dostal správu, že sa ho rozhodla navštíviť samotná kráľovná Francúzska, Anna Jaroslavna, ostal celý deň vo svojej cele a modlil sa. Spolu s kráľovnou prišiel kráľovnin spoľahlivý sprievodca, ktorý niesol v rukách akýsi balík. Kráľovná povedala mníchovi, že sa rozhodla mu zveriť do ochrany a opatery veľkú relikviu svojej vlasti a ukázala mu drevné doštičky popísané neznámymi symbolmi. Podala mu ich a povedala, že ide o Velesovu Knihu, tajnú knihu Slovanov. Požiadala ho, aby ju chránil ako oko v hlave, a aby sa nikto viac nedozvedel, kde sa táto relikvia nachádza. Benedikt sľúbil, že mnísi opátstva urobia všetko pre to, aby splnili vôľu jej veličenstva.

Opát zostavil tajnú spoločnosť „Sila Velesa“. Vždy pozostávala z troch ľudí, pričom každý jej člen mal na zápästí vypálený znak – symbol Sily Boha Velesa. Všetci prisahali, že knihu budú chrániť, aby nikto nikdy neuvidel tajné poznanie uložené na doštičkách, na čom kráľovná mimoriadne nástojila.

Kniha Velesa bola spoľahlivo uchránená v opátstve vyše 700 rokov, no tento stav narušila Veľká francúzska revolúcia. Odvtedy kniha začína svoju veľkú púť po krajinách a kontinentoch.
Dňa 15. júla 1789, deň po páde Bastily vošli do cely opáta kláštora sv. Vincenta v Saint Lisse traja mnísi. Opát bol veľmi rozrušený a na stole pred ním ležali štyri stĺpiky drevených doštičiek. Tabuľky boli pokryté neznámymi nápismi. Opát sa obrátil na svojich bratov a oznámil im, že ich zavolal preto, aby im povedal o tajomstve, ktoré už po stáročia ochraňuje ich opátstvo. Pred 700 rokmi im kráľovná Anna Jaroslavna zverila do ochrany svätú slovanskú knihu. Učinil ich ochrancami tejto svätosti a na zápästia im všetkým vypálil znak Sily Boha Velesa. Od toho okamihu – nech by sa stalo čokoľvek – sa nikto nesmie dostať k týmto doštičkám. Oznámil im, že v ich rukách je osud Sveta.

Po páde Bastily sa opátstvo sv. Vincenta, kde sa uchovával rukopis, rozhodli vyrabovať banditi. Pozabíjali mníchov a hľadali zlato a drahé kovy. Nikoho neľutovali, unikátne, prastaré rukopisy boli povyhadzované na dvor, hľadali len zlato. O tomto rabovaní sa dozvedel pracovník ruského veľvyslanectva, Piotr Petrovič Dubrovskyj, ktorý vedel, že v knižnici opátstva sv. Vincenta sa uchovávajú cenné rukopisy. Okamžite sa vybral do Saint Lise. To, čo uvidel ho otriaslo. Prastaré rukopisy sa váľali v blate. Banditi používali rukopisy na zapaľovanie ohňov. Dubrovský za pár grošov odkúpil od nich rukopisy a zozbieral ich vyše 200 zo zeme. Boli to staré grécke, latinské, egyptské a iné originály. Pri bráne kláštora už za noci uvidel ležať raneného mnícha, ktorý ho oslovil, že videl, ako zbiera staré rukopisy z ich knižnice. Opýtal sa z posledných síl Dubrovského, prečo to robí. Ten odpovedal, že ich chce zachrániť. Mních len veľmi ťažko premáhal bolesť a povedal: „Umieram a chcem vás poprosiť, aby ste zachránili tieto doštičky. Sú neoceniteľné…“ Ranený nedokončil ani vetu a stratil vedomie. Dubrovský od rozrušenia nedokázal povedať ani slovo. **Nebolo pochýb, v rukách ruského diplomata sa ocitla legendárna Velesova Kniha.**

Dubrovský starostlivo pobalil všetky získané rukopisy a odcestoval do Ruska. V Petrohrade odovzdal väčšinu svojej zbierky ako dar cárovi Alexandrovi I. Ten vydal príkaz zostaviť štátne „Depo

Manuskriptov“, v ktorom boli aj egyptské papyrusy, diela antických autorov, listy francúzskych kráľov od 5. storočia a mnoho iných cenností.

Dubrovský bol vymenovaný za riaditeľa tohto múzea, no Knihu Velesa si nechal pre seba. Každý deň po nociach v tajnosti študoval prastaré texty, ktoré chcel rozšifrovať. Tajné znaky mu nedávali spať, ovládla ho akási tajomná sila.

Reči o tom, že Dubrovský po nociach sám študuje akési prastaré texty sa začali šíriť po Petrohrade. Správa zaujala nielen vplyvných zberateľov, ale najmä tajné spoločenstvá, ktoré sa všetky chceli dostať k tajným dokumentom, vrátane slobodomurárov. Dubrovský často dostával listy od nich, kde žiadali, aby im ukázal drevené doštičky. Nikdy na ne nereagoval. Už dokázal veľa prečítať sám a pochopil, aká sila je za starými textami. Bolo mu jasné, že toto poznanie musí zostať utajené.

No slobodomurári našli spôsob, ako odstaviť Dubrovského a zmocniť sa Velesovej Knihy. Tajnej polícii poslali udanie, v ktorom obvinili Dubrovského, že nejako podozrivo manipuluje s cárskymi rukopismi a možno ich aj predáva. Začalo sa vyšetrovanie, Dubrovský bol odvolaný z pozície riaditeľa. Keď tento pokus neumožnil slobodomurárom sa zmocniť rukopisu, tak sa mu začali vyhrážať a niekoľkokrát mu podpálili dvere domu. **Dubrovskému bolo jasné, že tajnú knihu musí pred nimi uchrániť.** Preto sa rozhodol ju odovzdať inému človeku. Existovalo niekoľko priateľov, ktorým dôveroval a mohli sa postarať o prastarý rukopis. Boli to napríklad predstavitelia starých ruských dynastií – Alexander Stroganov či Gavrila Deržavin. On sa však obrátil na Alexandra Ivanoviča Sulakadzeva, ktorý mal unikátnu zbierku starých dokumentov a veľmi úctivý vzťah k starým relikviám. Dal ho zavolať uprostred noci k sebe domov. Tým chcel zabezpečiť čo najväčšiu bezpečnosť odovzdania prastarej relikvie do rúk priateľa. Tento síce pri príchode najskôr hundral, že prečo ho musel jeho sluha zobudiť uprostred noci, no čoskoro pochopil, že ide naozaj o veľa.

Dubrovský zomrel v januári 1816. Po smrti bol zostavený katalóg jeho súkromnej knižnice, no Kniha Velesa tam nebola. Doštičky bez stopy zmizli a nasledujúcich 10 rokov nebolo o nich ani chýru ani slychu.
Koncom dvadsiatych rokov devätnásteho storočia sa začali po Petrohrade šíriť zvesti, že nejaké staroslovanské spoločenstvo sa zaoberá skúmaním staroslovanských rún a že dokonca vykonáva aj nejaké staroslovanské obrady pri ohni v blízkych lesoch. Organizáciu viedol A. Sulakadzev. Spoločenstvo si postavilo Svätilište neďaleko cárskeho dvorca v lese. Počas obradov čítal Sulakadzev výňatky zo staroslovanského manuskriptu – Velesovej Knihy. Neraz sa nad ich hlavami počas takýchto obradov objavovali blesky. Znamenalo to, že Sulakadzev sa v pochopení textov ozaj ďaleko.

Raz sa Sulakadzev rozhodol predemonštrovať svojim priateľom skutočnú silu rukopisu. V jeho dome sa stretli dvaja z jeho najbližších priateľov: už spomínaný Stroganov a Nikolaj Nekľudov. V pološere izby mal Sulakadzev pripravenú figurínu v ľudskej veľkosti a z horľavého materiálu. Svojim priateľom sľúbil, že do 30 sekúnd po tom, ako prečíta staré zaklínadlo figurína začne horieť a predniesol nezrozumiteľné slová.

No prešlo viac ako 5 minút a nedialo sa nič, figurína bez poškodenia stála na mieste. Ale tu zrazu cez pootvorené okno začuli výkriky na ulici: Požiar, horí! Sulakadzev sa vyklonil z okna a uvidel, že na susednej ulici začal horieť dom. Zaklínanie zabralo, no Sulakadzev očividne urobil niečo nesprávne alebo niečo nepochopil. Namiesto figuríny tak zaklínanie, ktoré vyvolalo oheň si vybralo obeť samo. Zhorela celá ulica.

Treba nám vedieť, že ak niečo začne horieť preto, lebo to zasiahol blesk Perúna, tak takýto oheň sa nesmie hasiť vodou, lebo účinok bude presne opačný. Kto sa môže postaviť vôli Perúna? Na druhej strane takýto oheň určite aj niečo „opravil“…

Sulakadzev zomrel r. 1830. Po jeho smrti začala jeho manželka rozpredávať kolekciu, ale Velesova Kniha nebola ani v archíve, ani na zozname. Prečo?

Sulakadzev sa rozhodol odovzdať Knihu ďalej ešte pred svojou smrťou. Viedli ho k tomu aj obavy o svoju aj jej bezpečnosť. Po jednom z obradov, ktoré vykonávalo jeho slovanské spoločenstvo v lesoch v blízkosti cárskeho dvorca jeden z bleskov zasiahol pamätník cára Pavla I. čo upútalo pozornosť, ktorej sa Sulakadzev obával. Hrozila reálna možnosť, že tajná polícia ho začne upodozrievať z prípravy atentátu na cára, preto knihu odovzdal svojmu priateľovi, Nikolajovi Vasilievičovi Nekľudovi, ktorý takto stal novým ochrancom tajomnej knihy Starých Slovanov.

Ochrancovia prastarej Knihy sú vždy v smrteľnom nebezpečenstve, ale vždy sa im nejakým spôsobom podarí ochrániť starý rukopis, aj keď neraz za cenu vlastného života.

V Rusku začala občianska vojna a následkom nej sa kniha znovu dostala do Európy. Stalo sa to takto. Nekľudov bol opatrný, a preto sa rozhodol Knihu odniesť z horúcej pôdy hlavného mesta a odviezol ju z Petrohradu na svoju usadlosť v Charkovskej gubernii. Spolu s ňou odniesol aj zápisky a preklad, ktoré vyhotovil ešte Sulakadzev. Jeho vnučka si neskôr spomínala na zvláštne udalosti, ktoré spolu s dedkom neraz zažila, ale ktoré si ešte ako malé dievčatko nevedela vysvetliť. Dedko jej z času na čas ukazoval neskutočné veci. Raz napríklad Nikolaj Nekľudov vzal svoju maličkú vnučku Kaťu na prechádzku do lesa. Ostali však dlhšie ako pôvodne plánovali a zablúdili. Sadla noc a dievčatko sa vystrašilo. Dedko ju vzal na ruky a čosi začal šeptať. Do niekoľkých minút sa vôkol nich rozsvietili maličké, zelenkavé svetielka. Bolo to desiatky tisíc mušiek svetlušiek. Nikolaj Vasilievič pokračoval v šeptaní. Mušky sa rozleteli a v temnote sa následne vytvorili dve svetelné línie z maličkých svetielok po oboch stranách cestičky. Po tomto chodníčku dedko so svojou vnučkou prišli do 10 minút k svojej usadlosti.

Ak sa niekto stratí v lese, tak najlepšie je obrátiť sa k Velesovi, lebo jedno z jeho prejavení je dedko Lešej, správca lesa. Môžeme ho poprosiť, aby nám z lesa pomohol a vtedy sa nám ukážu nejaké znamenia.

V predvečer revolúcie sa nakoniec dostala do hlavného mesta správa o čudných veciach, ktoré konal Nekľudov vo svojej usadlosti. Predstavitelia jednej z tých tajných spoločností, ktoré sa zaoberajú mágiou – samozrejme čiernou – sa rozhodli zistiť, čo sa za týmito udalosťami skrýva. Do osady Veliký Borluk prišli na návštevu k Nekľudovi piati neznámi ľudia. Nekľudov ich síce prijal, ale hneď im oznámil, že im v ničom nemôže pomôcť, lebo žiadnu magickú knihu nemá. Návštevníci – ako takýto druh ľudí zvyčajne koná – sa nezmierili s odpoveďou a zaplatili miestnych roľníkov, ktorí za peniaze napadli Nekľovu usadlosť. Pogrom umožnil neznámym slobodomurárom vstup do jeho domu, ktorý celý prehliadli, no títo petrohradskí záškodníci knihu nenašli.

Treba povedať, že jestvuje viacero variantov lokalizácie tohto miesta. Hoci Charkovská gubernia sa javí ako najpravdepodobnejšia, niektoré zdroje uvádzajú dnešný Starický rajón Tverskej Oblasti. Podľa týchto zdrojov ide o osadu Konoplino alebo Čukavino. Tak či onak, Kniha Velesa bola znovu nájdená bielogvardejskými vojakmi, ktorí ustupovali pod tlakom červenoarmejcov. **Začiatkom apríla 1919 našiel doštičky plukovník bielogvardejskej armády generála Denikina, Fiodor Arturovič Izenbek v jednom z vyrabovaných, bývalých dvoranských sídel.** Pokračujme vo verzii, že nález sa odohral v osade Veliký Borluk. V blízkosti bývalého dvoranského sídla dal plukovník príkaz rozbiť tábor. Vyrabované sídlo poblíž tábora sa vybral si prezrieť plukovník so svojim pobočníkom. Bielogvardejci chodili po rozkradnutých sálach a izbách opusteného domu, pod nohami im škrípalo rozbité sklo. Izenbek nahliadol do jednej z polootvorených skríň, lebo vnútri čosi zahliadol. S búšiacim srdcom ju otvoril a vnútri nej ležali zvláštne doštičky, už na prvý pohľad veľmi staré. Podľa zachovaného opisu bola každá z nich dlhá 38 cm, vysoká 22 cm a hrúbka každej z nich bola 5 mm. Okrem toho mala každá doštička vyrezané dva otvory na to, aby sa dali spolu zviazať povrázkom. Na povrchu boli nápisy pokryté niečím ako lak. Okraje boli precízne rovno orezané

nožom. V každom ľavom hornom rohu bol nezvyčajný znak – hlava nejakého zvieraťa. Tu koňa, tam psa.

Izenbek pred vojnou pracoval v archeologickom výskume v strednej Ázii a okamžite pochopil, že do rúk sa mu dostalo niečo veľmi cenné. Času však nazvyš nemali, preto vydal rozkaz svojmu pobočníkovi, aby všetky doštičky opatrne pobalil do mecha a starostlivo odniesol. Mech nesmel zahodiť v žiadnom prípade, ostatnú batožinu v prípade núdze mohol. Izenbek už na prvý pohľad zistil, že písmená nepozná, no podobali sa na škandinávske runy.

Plukovník sa nakoniec dostal cez Fínsko do Európy. Usadil sa v ruskej štvrti na predmestí Bruselu. Miešok s tajomnými doštičkami priniesol so sebou. Prenajal si malý ateliér a živil sa ako maliar. Doštičky držal pod posteľou, ale nikdy sa mu ich nepodarilo dešifrovať. Okrem toho chcel najmä zabudnúť na hrôzy vojny, preto sa dal na alkohol. Čoskoro sa stal ťažkým alkoholikom.

Neraz hodiny hľadel na neznáme doštičky a vo svojej fantázii umelca si vymýšľal rôzne vysvetlenia príbehov, opísaných prastarými runami. Jedno ráno sa po prepitej noci zobudil s ťažkými bolesťami hlavy. Nemal doma nič proti bolesti a ani žiadne víno, len prázdne fľaše. V zúfalstve sa rozhodol vybiť jednu bolesť druhou, a preto vzal nôž a na zápästie si vyrezal jednu z rún, ktorú videl na doštičkách. Krv tiekla po ruke a kvapkala na zem, no bolesť okamžite zmizla. Izenbek upadol do spánku. No **nevedomky sa týmto označil za nového ochrancu svätého rukopisu**.

Po nejakom čase sa v cudzej krajine ďaleko od vlasti Fiodor v Ruskom klube zoznámil so svojim krajanom, spisovateľom Jurijom Miroľubovom. Izenbek si pomyslel, že Miroľubov, ktorý sa zaoberal slovanskou minulosťou dokáže rozšifrovať staré runy, no zasvätiť zatiaľ málo známeho človeka do tajomstva prastarého rukopisu dlho váhal.

Roku 1924 raz obaja popíjali v jeho ateliéri medzi plátnami a farbami. Izenbek bol už veľmi opitý a ťažko chápal, čo jeho priateľ hovorí. Jurij sa sťažoval, že má málo materiálov o pohanstve na to, aby mohol napísať novú poému, ktorú chcel napísať v starom jazyku. Vtedy tackajúci sa Izenbek pristúpil k nemu a povedal, že niečo zaujímavé pre neho má. Kľakol na kolená a vytiahol spod postele jednu z doštičiek a hodil ju Juriovi k nohám so slovami: „čítaj, možno sa ti bude hodiť“.

Jurij okamžite rozpoznal, že ide o prastaré slovanské runy. Zdvihol zrak a uvidel, ako sa Izenbek v delíriu snaží na kolene zlomiť ďalšiu doštičku. Vrhol sa k nemu a doštičku my vytrhol. Izenbek padol v bezvedomí na zem a ostal ležať. Keď sa prebral, nič si nepamätal. Miroľubov ho požiadal o povolenie skúmať doštičky a pracovať s nimi. Ten mu to síce dovolil, ale iba pod podmienkou, že prastará relikvia neopustí jeho ateliér.

Miroľubov začal dochádzať do jeho dielne denne a na papier postupne presne, v detailoch prenášať nápisy so všetkých doštičiek, hoci väčšine z nich nerozumel. Robil to roky, dlho a postupne si vyrobil niekoľko rôznych kópií každej doštičky. V chode prác urobil aj fotokópie doštičiek, tie zubom času poškodené doštičky aj reštauroval.

Keď mal všetko prepísané a uložené, začal sa zaoberať prekladom tajných textov, ale časť symbolov dlho ostávala pre neho neznáma. No nepoľavoval a postupne chápal viac a viac. Raz sa dostal tak ďaleko, že sa rozhodol časť textu prečítať nahlas. Bolo v Izenbekovej dielni ako vždy. Izenbek spal a on začal šeptom recitovať text zo 17. doštičky. Po krátkej chvíli uvidel, ak osa mosadzný svietnik so zapálenými sviečkami sám zdvihol zo stola. Zo strachu ešte rýchlejšie dorecitoval neznáme slová. Mosadzný svietnik ostal visieť priamo nad spiacim Izenbekom. Text na doštičke sa skončil a Miroľubov stíchol. V tej istej sekunde svietnik padol na hlavu spiaceho Izenbeka. Tento od neočakávaného úderu vyskočil z postele z hlavy mu kvapkala krv. Nechápavo sa pozrel vôkol seba a uvidel Miroľubova ako leží v bezvedomí na podlahe.

V slovanských zápovediach sú mnohé zvuky zameniteľné, čo odlišuje náš systém od presných a strohých formulácií v Kabbale alebo iných systémoch čiernej mágie. Ak človek napríklad z celého srdca žiada od Perúna blesk, tak blesk sa určite objaví.

Po nehode sa Miroľubov obával sám pokračovať v takýchto experimentoch. Naivne sa však obrátil na cudziu pomoc. Na katolíckej univerzite v Bruseli oslovil profesora Ecka, aby mu pomohol s ďalším výskumom. No Izenbek nikdy nesúhlasil s tým, aby čo i len jediná doštička opustila jeho ateliér kvôli akémukoľvek výskumu. Táto spojitosť sa stala osudovou.

Do hry sa dostal pôvodne asistent profesora Ecka, neskôr sám profesor Scheftel. Ten nečakal, kým Izenbek niečo dovolí, ale zriadil sledovanie domu, v ktorom mal ateliér. Čakal na vhodný okamih, aby sa dostal k doštičkám sám. Scheftel už na pôde univerzity velil pobočke berlínskeho inštitútu **Ahnenerbe**, nám už známej fašistickej organizácii, ktorá sa zaoberala hľadaním archívov tajných spoločností, predmetov starých kultov a obradových kníh. Preto okamžite pochopil, aký dôležitý dokument objavil.

Fašista vedel, že čoskoro začne vojna a preto sa pripravoval na konfiškáciu drahocenností a prastarých relikvií u obyvateľov okupovaných území. Kniha, pomocou ktorej možno zničiť svet sa dostala v jeho zozname na prvé miesto.

Doštičky sa z dielne Izenbeka stratili r. 1941. Nemecko napadlo Sovietsky zväz, čo Izenbek veľmi ťažko niesol. V smútku a depresii zomrel. Miroľubov sa o smrti priateľa dozvedel, a chcel sa dostať do dielne, aby zachránil doštičky Velesovej Knihy. No fašisti mu zakázali sa čo aj len priblížiť k budove, kde bol ateliér. Ateliér zapečatilo Gestapo a Mark Sheftel ako jeden z prvých vošiel do neho po smrti majiteľa. Návšteva trvala veľmi krátko – vzal iba prastaré doštičky.

Tajné služby Nemecka sa snažili rozšifrovať staré slovanské zaklínadlá, ale to ich neuchránilo pred krachom a Velesova Kniha znovu zmizla. Niekoľko rokov ju starostlivo študovalo špeciálne oddelenie Ahnenerbe. Čo sa im naozaj podarilo rozlúštiť nie je známe. Sekretár Ahnenerbe, plukovník SS W. Sievers si počas Norimberského procesu šeptal akési neznáme a nekresťanské modlitby, no nezachránili ho.

Väčšinu archívu Ahnenerbe po vojne odviezli Američania . Roku 1955 sa niekoľko hláv z Velesovej Knihy v preklade J. MIroľubova ako aj fotka 16. doštičky objavili vo vyššie spomínanom emigrantskom časopise ЖАР ПТИЦА. Vydanie obsahuje asi polovicu všetkého textu Knihy Velesa. Ostatné je v archívoch. Tajných. Jedna doštička vytrhnutá z kontextu magickú silu nemá. Okrem toho, Miroľubov nepublikoval ani jedno zaklínanie, iba legendy a dejinné udalosti Starej Rusi, vrátane nášho územia.

Kde je teda Kniha Velesa dnes? Predpokladá sa, že nejaký odpis sa môže nachádzať v nejakom tajnom archíve víťazných mocností, ktoré vzali Ahnenerbe. Miroľubov tiež urobil kompletnú kópiu, o ktorej nevieme nič. Ďalej existuje predpoklad, že hoci pôvodné doštičky boli bukové tie, ktoré našiel Izenbek boli brezové. Pôvodné teda možno vôbec neopustili územia Rusi. No to, čo sa dostalo do rúk Ahnenerbe je s najväčšou pravdepodobnosťou dnes v tajnej vatikánskej knižnici.

V auguste 2003 sa kniha, resp. jej časť neočakávane objavila na jednej z uzavretých aukcií v New Yorku. Predložili výkričnú cenu 100 000 USD. Išlo o dve drevené doštičky pokryté neznámymi runami. Nebolo síce otvorene povedané o čo ide, teda ani to, že to časť Velesovej Knihy. Oznam hovoril iba to, že to je starý slovanský rukopis pravdepodobne z 12. storočia. Cena v priebehu niekoľkých minút stúpla trojnásobne. Aukcia bola do niekoľkých minút uzavretá a nový majiteľ si odniesol dve doštičky za 550 000 USD. Na aukcii sa teda objavili iba 2 doštičky z celkového počtu 83. Kniha je teda pravdepodobne rozdelená a doštičky sa nachádzajú u rôznych majiteľov.

V roku 2009 prehovoril bývalý bulharský spravodajský dôstojník Dičov o Velesovej Knihe, pričom oznámil neočakávané fakty. Podľa jeho tvrdenia Mark Scheftel Knihu odviezol do USA. Tam sa dostala k jednej z najbohatších a najtajnejších siekt na svete – k Mormónom. Načo bolo Mormónom treba pohanské doštičky? Nevedno. No čo sa môže stať, ak takéto sekty – „funguje“ tam aj Satanova cirkev – vylúštia čo i len časť zaklínaní Velesovej Knihy?

Odpovede sa núkajú rôzne, ale my už vieme dosť na to, aby bolo jasné, že ak sa aj dostane takáto Kniha do nepovolaných rúk, to ešte neznamená, že ten, kto sa jej zmocní ju bude vedieť použiť. Príkladom sú prastaré indické texty písané v Sanskrite. Obsahujú návody na lietajúce stroje, ktorých opisy ešte aj dnes potvrdzujú, že niečo také nemá ani súčasná civilizácia. Vieme o tom, že v 19. storočí došlo k postaveniu funkčného prototypu vimany, ktorá pred svedkami – ďaleko pred objavením lietadla – vzlietla. Prečo to nevedia západniari postaviť? Pretože ide o obrazové písmo. Fonetický obsah prenáša iba malú časť informácie. Oveľa viac je uložené v ďalších úrovniach čítania, pričom najdôležitejšie veci môžu byť prístupné iba pri prednesení špecifických zvukov – mantier – ktoré otvoria informačné kanály a zostúpi požadovaná informácia. Je jasné, že civilizácia, ktorá úmyselne skazila, t.j. skreslila pôvodný jazyk zabezpečila, že v podstate nikto nevie ako staré slová zneli. To je vlastne dobre, lebo k tejto informácii sa v žiadnom prípade nemôžu dostať nepovolaní. Odstáva už len dodať, že Sanskrit je iba hodne zjednodušená forma runových zápisov našich Predkov, takže ak nestačia na dešifrovanie sanskritu, o runách nemôžu ani len snívať. No a teraz si predstavte, k čomu sa asi môžu dopracovať tí naši premúdri tiežslovania, ktorí „prišli“ na to, že nie sme SLOVIENI, ale akýsi Sloveni… kto sa však sám chce zaradiť medzi Darwinových príbuzných, tomu netreba nijako brániť. Je to len dostatočne výrečné svedectvo stupňa jeho evolučného vývoja.

Zdroj: https://www.tartaria.sk/dedicstvo-predkov/pisomnictvo/194-velesova-kniha

Sdílet